

Az utolsó istennő

Szemán Zoltán

Szerző: Szemán Zoltán

Mű címe: Az utolsó istennő

Kiadás éve: 2019

Második kiadás (2020)

A szerző és/vagy a szerző által hivatalosan megbízott kiadó a könyvvel kapcsolatos minden jogot fenntart!

A mű egy kitalált történet, minden egybeesés a valósággal csupán a véletlen műve.

A műben megtalálható adatok, következtetések stb. nem feltétlenül tükrözik a vonatkozó tudományok jelenlegi hivatalos álláspontját!

A térkép a <https://rollforfantasy.com/> weboldal segítségével készült.

Szemán Zoltán © 2019.

Tartalom

Prológus.....	5
Első rész – Régi istenek.....	9
Második rész – A Rend nevében!.....	116
Epilógus.....	215

Prológus

Az öreg mágus elégedetten pillantott végig a művén. Kis ideig nézte a szép ívű ajkakát, a hullámos gesztenyebarna haját, a formás, viszonylag nagy kebleket. Tökéletes testet talált, már csak az volt a kérdés, hogy mennyire lesz hatásos fegyver, amikor életre kel?

Sóhajtva a tűz felett függő üsthöz lépett.

– *Misce at fint gutte! Misce at fint imprum...* – mormolta rá az igét a rotyogó folyadékra.

Az életre hívó varázslat bonyolult szavait motyogva egyesével dobta, hintette a főzetbe a hozzávalókat, majd intésére a rotyogó, zavaros, kénsárga folyadék keveredni kezdett.

Az idős férfi tudta jól, ha csak egyetlen szót rosszul ejt ki, azzal saját, kínokkal teli halálát okozná. Homlokán gyöngyöző izzadsággal koncentrált, és miután kiejtette az utolsó szótagot is, lihegve a barlang falának dőlt.

Elkészült!

Összeszedte magát, a földön heverő iszákjából ónkupát kotort elő. Megmerítette a lassan tisztuló főzetben, és a kő piederstálhoz lépett.

– Legyen a holtból élő, az élőből holt – szólt az öreg, azzal óvatosan a résnyire nyitott ajkak közzé öntött a bűzös folyadékból.

A test megremegett, a viaszsárga bőr erei lassan megteltek étellel, de mellkas nem mozdult.

„Nem lélegzik!” – gondolta rémülten a mágus. „Talán megkockáztathatok még egy kortyot...”

A mágus újabb adag főzetétől a testen aranyszín fényhullámok gyűrűztek végig. A fiatal nő, mint aki súlyos álomból ébred, megmoccan. A nő megremegett, mellkasa tétován emelkedett, majd süllyedt, mintha nem tudná eldönteni, engedjen-e az élet hívó szavának. A mágus izgatottan lépett hátra, talán eddig maga sem hitte, hogy képes életre kelteni a halott testet. Végül a nő kinyitotta a szemét, ám rögtön be is csukta megint. Azután újra próbálkozott, a barlang plafonjára bámult, ujjai karvalykarmokként markoltak a meztelen teste alá terített medvebőrbe. A nő elszakította a tekintetét a mohával borított kövekről, és a fejét oldalra fordítva a varázslóra nézett. Az idős férfi szinte beleszédült a sötétzöld pillantásba, melynek mélyén vágy, halál és fájdalom

ígérete ült. A fiatal nő felült, egy pillanatig csodálkozva bámult a varázslóra, majd szó nélkül kikapta a kupát az öreg kezéből, és egyetlen hajtásra kiitta a tartalmát.

A férfi túl későn eszmélt, már nem tudta megakadályozni.

„Nem lett volna szabad mindet meginnia! Magasságos! Most mi lesz?” – hasított belé a gondolat, azzal botját maga előtt keresztbe tartva elhátrált a piedesztáltól. A lány ruhátlanságát cseppet sem szégyellve felkelt, kedvtelve nézegette magát, majd a mágushoz fordult.

– Hogy hívnak engem? Mi a nevem? – Kellemes, alt hangja az ezeréves alvás miatt rekedten tört elő ajkai közül.

– Ariane... – motyogta az öreg, és képtelen volt levenni a szemét a művéről.

A mágia, amit neki szánt, a főzettől megszázsorozódva szinte izzott a nő körül. A bűbáj túl erősen sikerült, mert a varázsló érezte, ahogy száz éve már csak díszként himbálódzó férfiassága megmoccan.

– Te hívtál életre? – pillantott a nő a mágusra.

– Igen. Mégpedig, hogy végrehajts egy bizonyos feladatot.

Ariane félrebillentett fejjel szemlélte a varázslót.

– Mi lenne az?

– El kell csábítanod és meg kell ölnöd Erdrik királyt, Ittha uralkodóját.

– Ittha? Sose hallottam róla. Ki az az Erdrik?

Az idős férfi felsőhajtott.

– Sok ideje már, hogy nem jártál e földön. Az istennők halottak, az isteneket elüldözték a mágusok.

– Hm! Miért kellene megölnöm? – vont fel Ariane a szemöldökét.

– Mert Erdriknek és seregeinek köszönhetően újabb sötét kor hajnala köszöntött ránk. Az emberek legyőztek minket, varázssal bíró társaikat – vont össze a szemöldökét a férfi.

– Sajnálom – felelte az istennő, de hangjában nyoma sem volt az érzelemnek –, de nekem semmi közöm a ti háborúitokhoz. Mégis, csak kíváncsiságból, mi történik, ha futni hagyom azt a királyt?

– Akkor visszatérsz a holtak közé.

A lány szeme dühösen felszikrázott, közelebb lépett a mágushoz, közben belepillantott a félig teli üstbe.

– Ezzel hívtál életre?

– Nem, azzal csak a test vonzalmát és a kezdeti erődöt adtam meg neked.

– Értem – bólított Ariane, azzal mérícskélgni kezdte az öreget.

Az idős férfi hirtelen úgy érezte, talán mégsem volt a legjobb ötlet az ősi világ szerelem-istennőjét feltámasztani, még ha ilyen csökkentett hatalmú formában is. A fiatal nő tekintetének súlya ólomként nehezedett az aggastyán vállaira.

– Mit nézel? – tört ki belőle durván, amikor már nem bírta tovább a csendet.

– Tudom, ki vagyok. Azaz, hogy ki voltam. Értem a feladatom, és meg is teszem, mert nem akarok visszatérni az alvilágba. De azt nem tudom, hogy veled mit tegyek, öreg.

A mágus riadtan emelte fel a botját.

– Eszedbe ne jusson megtámadni! Ha meghalok, te is velem halsz!

A lány felkacagott.

– Nagyon rosszul hazudsz! De lássuk, képes vagy-e védekezni?

Gyorsabban mozdult, semhogy a férfi tekintete követni tudta volna. Az öregnek felkiáltani sem volt ideje, Ariane már ott állt közvetlenül előtte.

– Hol van hát a varázserőd? Hm? Talán itt? – nyúlt a mágus öve felé.

A varázsló rémülten ugrott hátra.

– Ha még erre sem használhatlak, akkor számomra értéktelen vagy – csóválta meg a fejét a nő, azzal két kézzel megragadta az öreg fejét, és villámgyorsan csavart rajta egyet. A varázsló nyaka hangos reccsenéssel eltörött. Ariane közömbösen figyelte a földre zuhanó testet. Felkapta az öreg botját, megvizsgálta, majd bosszúsan a sarokba hajította.

– Értéktelen kacat, szinte semmi ereje sincs! Nem baj, a főzet még megvan, és ez éppen elég, hogy új papnőkre tegyek szert – pillantott ismét az üstre.

A földre lötytyintette a mágus kulacsából a vizet, majd megtöltötte elixírral. Rövid habozás után magára kapta a férfi szürke köpenyét, és kilépett a barlang előtt ragyogó, csalogató napfénybe.

Sóhajtásnyi ideig szemlélte a lába előtt elterülő tájat: az erdőn túl kanyargó folyó mentén megpillantotta, amit keresett: egy apró falut.

– Igaza volt a mágusnak, túl régen nem jártam halandók között. Ideje visszaszereznem a hatalmam. Erdrik király, akárki is vagy: a trónod hamarosan az enyém lesz! Ittha népe lesz az első, aki meghódol nekem...

Első rész – Régi istenek

Ishwick falvától pár mérföldnyire új csapást vágtak az erdőbe. A király parancsára a település közelében révátkelőt szándékoztak építeni, és az első dolog, amire szükség volt, közvetlen út a folyóhoz.

A két favágó a frissen kidöntött fa törzsére telepedve éppen pihenőt tartott. Egyszerű, világos vászon ingjüket jókora foltokban feketére izzadták a júliusi hőségben. Az idősebb férfi feljebb lökte a kalapját, és az irtás túloldala felé meredt.

– Odasüss, mi jön ott!

A fák közül kilépő Ariane láttán a fiatalabb favágó köhögve, prüszkölve kapta el a szájától a vizeztömlőt.

A lány minden lépésnél meglebbenő köpenye látni engedte testét. Ahogy észrevette a férfiakat, alaposan megbámulta őket, majd a szekér elő kötött, sovány almásderest kezdte vizsgálgatni. Kedvére lehetett a látvány, mert közelebb sétált a lóhoz, megsimogatta az állat fejét.

– Mi a fene? Valami erdőtündért vetett elénk a sors?

– Ne bomolj! Tündérek nem léteznek!

A favágók kigúvadt szemmel figyelték a nőt.

– Hé, ki vagy te és mit keresel erre? – kurjantott rá a fiatalabb férfi.

– Szükségem lenne a lovatokra – lépett a férfiak elé a fiatal nő.

A favágók összenéztek, elvigyorodtak. Mindketten ugyanazt érezték, és dudorodó nadrágjuk ékes bizonyosságát adta ennek.

– Aztán mivel fizetsz érte? Nem olcsó egy ilyen állat.

– Nincs aranyam, ha erre gondolsz – vont vállat Ariane.

– Természetben is fizethetsz, azt is elfogadjuk – nyalta meg kiszáradt ajkát a fiatalabb férfi, majd fürgén a lányhoz ugrott, megragadta a derekát.

A nő tiltakozva próbálta eltolni magától az ifjút.

– Bűzlesz! Így még a disznóknak sem kellenél!

– Ha nem kellek neked, akkor a lovat sem kapod meg!

Ariane megragadta a derekát ölelő férfikart és megszorította. A favágó ordítva próbálta elrántani, de mire sikerült neki, keze már bénán lógott a csuklóján.

– Eltörted...

A nő gonosz mosollyal hatalmasat lökött az ifjún. A favágó hátratántorodott, hanyatt esett, egyenesen a halomba hordott ágkupacra. Fájdalmas kiáltására idősebb társa rémülten pattant fel. Döbbenettől némán látta, hogy a fiatal férfi mellkasából kar vastagságú ág törött vége bukkant elő. Az ifjú hörgött, rángatózott, mint a tűre szúrt bogár, majd szájából véres habot köpve, utolsó, görcsös rándulással hátracsuklott a feje, és nem mozdult többé.

– Megölted Raffikot – nyögte az idősebb favágó a halottat bámulva.

– Baleset volt – legyintett a lány. – Tehát, ami a lovat illeti...

– Gyilkos vagy! Embert öltél! Velem jössz a faluba, hogy ítélkezzenek feletted!

Ariane megcsóválta a fejét.

– Ti, férfiak, sokezer év alatt sem változtatok.

Lehajolt egy ott felejtett gallyazó szekercéért, és hirtelen mozdulattal a favágó felé hajította.

A férfi látta a felé száguldó halált, de nem maradt ideje kitérni előle. Éles fájdalom hasított a mellkasába. Szívdobbanásnyi ideig értetlenül bámulta a szegycsontját széttroncsoló kislefeszét, majd térdre zuhant. Még vetett egy utolsó, csodálkozó pillantást a nőre, aztán arcra borult a gallyakkal, fatörmelékkel borított fűvön.

A lány hideg tekintettel, közömbösen a hátára gördítette a favágót. A szekerce undok, cuppanó recsegéssel szabadult ki a férfi mellkasából. Ariane megvizsgálta a szerszámot.

„Legalább már van fegyverem, még ha nem is a legjobb” – gondolta.

Eltűnődött, hogy elveszi a férfiak ruháját, de túl koszosnak, túl véresnek találta azokat. A fiatal favágó vastag bőrvét azért leoldotta és a derekára csatolta, így legalább már volt, ami a köpenyt összefogta rajta.

Kikötötte a lovat a szekér elől, és már lendült volna a hátára, amikor kiáltás harsant mögötte.

– Megállj! Ha megmozdulsz, meghalsz!

Ariane megdermedt.

– Lassan fordulj meg, dobd a fegyvert a földre! A nyílaim egyenesen rád szegezem, szóval eszedbe ne jusson semmi ostobaság!

Ariane engedelmeskedett az utasításoknak, majd, amikor megpillantotta az őt sakkban tartót, elmosolyodott.

A fiatal, szőke lány tízlépésnyire állt tőle, iját megfeszítve, rezzenéstelenül Arianéra célozva tartotta. Kurta bőr zekéje, feszes nadrágja és szarvasbőr csizmája még az avatatlan szemnek is elárulta, a szőke lány vadász, talán erdész lehet.

– Láttam, mit tettél! Ki vagy te?

– Ariane vagyok. És te? Benned kit tisztelhetek?

– Jailin vagyok, Hugro királyi erdész lánya. Miért ölted meg őket?

– Ha láttad, mi történt, akkor tudnod kellene. Meg akartak erőszakolni.

– Hazudsz! Gammur a közeledbe sem jutott! – villant Jailin szeme az idősebb favágó tetemére.

– Mert nem hagytam rá időt. Mint ahogy neked sem hagyok.

Az erdészlány meghökkenve lépett egyet hátra, de Ariane gyorsabban mozdult felé, mint a zsákmányára ugró farkas. Jailin fordult utána az íjjal, de mire célba vette volna a nőt, az már közvetlenül mellette termett és rettenetes erővel kiragadta a kezéből a fegyvert. Az erdészlány a töréhez kapott, de nem érte el, Ariane szó szerint hanyatt lökte, majd villámgyorsan a mellkasára telepedett, ujjait a szőke lány torkára fonta.

Jailin rúgott, harapott, megpróbálta körmeit támadója arcába, szemébe vájni, de hiába volt minden: ellenfele sokkal erősebb volt nála. Az erdészlány körül a világ lassan sötétbe borult, karja lehullott az avarra.

Ariane csak erre várt. Lekapta a vállán függő kulacsot és odatartotta Jailin ajkához. Az eszméletlen lány önkéntelenül is nyelte a varázsitalt, majd, hogy levegőhöz jutott, köhögve a torkához kapva magához tért.

– Mit tettél velem? Mi ez a keserű íz a számban? – hörögte, miközben megpróbált elhúzódni Arianétól. Alig araszolt arrébb, a főzet hatása utolérte. Teste hatalmas sóhajjal, ívben megfeszült, és pár másodpercig mintha aranyfények ragyogták volna körbe. Visszahanyatlott a fűbe, zihálva pislogott a kulacsát elrejtő Arianéra. – Ki vagy te? Mi vagy te?

– Már mondtam, Ariane vagyok. Kétezer évvel ezelőtt az emberek a szerelem istenasszonyaként tiszteltek, de látom, mára elfelejtettek. Nem baj, nemsokára ismét nekem hódolnak majd.

– Örült vagy!

– Tényleg? Akkor egy örült akár ilyet is megtehet, igaz? – kérdezte mosolyogva, azzal közelebb hajolt Jailinhez és lágyan szájon csókolta. A lány gerincén végigfutó kellemes bizsergés úgy olvasztotta el kitörni készülő tiltakozását, mint tavaszi nap a

pocsolya felszínén keletkezett hajnali jégvárát. Eleinte csupán óvatosan, majd karját Ariane nyaka köré fonva, egyre mohóbban adta vissza a csókot.

Az istennő pihegve bújt ki az ölelésből.

– Elég! Lesz még erre is időnk. Jailin, légy üdvözölve a leendő udvartartásomban, mint első udvarhölgyem! Most viszont ruhát kell nekem szereznünk.

A szőke lány még fátyolos tekintettel bólintott.

– Rendben, talán az én ruháim jók lesznek rád. Nincs messze a házunk.

Az erdész mehökkenten pillantott a fák közül kilépő lányát követő, lovát száron vezető, köpenyes nőre.

– Apám, ő Ariane, és szüksége lenne ruhákra. Gondoltam, adok neki az enyémből.

A szakállas férfi felhúzott szemöldökkel pillantott végig Arianén. Hugro érezte, hogy van valami a fiatal nőben, ami nemesi vérré utal. Talán a büszke tartása, talán a járása...

– Megtámadtak, úrnőm? Nem esett bajod? – hajtotta meg magát enyhén az erdész.

Ariane elmosolyodott, kurta biccentéssel felelt.

– Semmi bajom, csupán ruhára lenne szükségem.

– Értem. Ha gondolod, szólunk a falusi milíciának, ők elkapják a gazembereket...

– Csak ruha! Az bőven megteszi, köszönöm! – intett Ariane, és fürgén a házban eltűnő Jailin nyomába eredt.

Hamarosan a szőke lányéhoz hasonló öltözetben lépett ki az ajtón, és elégedetten pillantott végig magán. A lábszárközépig érő, csizmaszerű sarut, a majd' térdig érő könnyű szoknyát, gyolcsinget, széles öv és nyersbőr mellény egészítette ki.

– Meglepően kényelmes. Nem arany, nem bíbor, de valahogy, tetszik ez a viselet – simított végig a csípőjén.

Az erdész nagyot nyelt, igyekezett a tekintetét elszakítani a nő vonalairól. Jailin anyja, a felesége, belehalt a szülésbe, és Hugro azóta sem vett magához másik asszonyt. Ariane jól látta az erdész zavarát, odaszólt a szőke lánynak:

– Várj itt kint! Beszédem lenne apáddal.

Jailin kissé gyanakodva bólintott, az istennő pedig az erdészhez fordult.

– Gyere, a házban kívánok veled szólni.

Alig csukódott be mögöttük az ajtó, Ariane a tűzrakóhelyhez lépett. Szemügyre vette a falra akasztott, nem túl gyakorlott kézzel festett portrét.

– A feleséged?

– Igen, ő, Panna – nyelt nagyot az erdész. Keze a képkeret felé mozdult, de még mielőtt megérintette volna, a férfi hátralépett és elfordult Arianétól.

– Már nincs veled, igaz?

– Nem, régen meghalt.

– Miért nem vettél magad mellé másik asszonyt? Szerelem nélkül sivár az élet.

– Meglehet, de nem hiszem, hogy képes lennék rá.

– Hát még mindig ennyire szereted? – kérdezte halkán Ariane.

Hugro csak sokára felelt, az állkapcsán megfeszültek az izmok.

– Nekem már csak Jailin maradt. Ő ad értelmet az életemnek.

Az istennő eltűnődve pillantott a megtermett férfira.

– A feleséged nem tudom visszahozni a halálból, de talán tehetek érted valamit.

Az erdész szomorkás mosollyal megcsóválta a fejét.

– Úrnöm, kérlek, ne járasd bolondját egy szegény erdésszel!

– Csak egyetlen kérdésemre felelj: szeretnéd, ha olyan világban élhetnél, ahol nincs fájdalom, nincs szomorúság?

– Igen. Ugyan ki ne vágyna ilyen életre? – csodálkozott Hugro.

– Rendben. Feküdj le és hunyd be a szemed!

– Úrnöm... – riadt meg az erdész, majd gyanakodva összevonta a szemöldökét. – Mondd, ki vagy te? Mit csináltál a lányommal? Úgy ragyog, mint akit aranyba öntöttek...

– Én vagyok a múlt, a jelen és a jövő – mosolygott rejtélyesen Ariane. – Ott élek minden szerelmes szívben és vágyakozó sóhajban. Ha komolyan szeretnél egy kedvesebb világban élni, tedd, amit mondtam, és a kívánságod teljesül.

Hugro kissé vonakodva ugyan, de leheveredett a nyoszolyára, becsukta a szemét. Ariane a férfihez lépett, tenyerét a férfi mellkasára helyezte. Az istennő ujjai közül vékony, aranyszínű fénysugarak bukkantak elő, és lassú lüktetéssel bevonták a férfi testét. Az erdész arcvonásai megennyhültek, ajka mosolyra húzódott. Nagy sóhajjal kifújta tüdejéből a levegőt, nem mozdult többé.

– Légy üdvözölve a birodalmamban, Hugro! – suttogta, Ariane, majd hirtelen sarkon fordult, és kilépett a ragyogó nyári napfénybe.

– Az apám? – pillantott fel Jailin, miközben tett egy lépést a ház felé.

Ariane megragadta a lány vállát.

– Ő már nincs közöttünk.

Jailin kitepte magát az istennő szorításából, és pár gyors szökelléssel a ház ajtajánál termett. Az egyetlen, jókora helyiségben csend fogadta a berontó lányt. Apró porszemek táncoltak az ablakon beáradó napfényben.

– Apám! – sikoltotta fel Jailin kétségbeesetten, amikor megpillantotta az ágyon heverő, mozdulatlan alakot.

Hiába rázta a férfi vállát, Hugro nem mozdult, nem lélegzett.

– Gyilkos! Nyomorult gyilkos! – torzult el az erdészlány arca a dühtől. Kézfejjével letörölte a könnyeit és a töréhez nyúlt. Keze már az ajtókilincsen volt, amikor valaki megszólalt.

– Jailin! Hagyd a pengét a hüvelyében!

A lány ijedt döbbenettel pördült az ismerős hang irányába. A durván faragott asztal mellett arcán lágy mosollyal az erdész ült.

– Apám! Ez... Lehetetlen! Hiszen... – hebegett Jailin az ágyon fekvő testre pillantva.

– Pedig én vagyok, akár hiszed, akár nem.

– Nem értem. Mi történik itt?

– Megéreztem a fájdalmad, hát még utoljára visszatértem – felelte a szakállas férfi. Jailin szóra nyíló ajkát látva türelemre intően emelte fel a kezét. – Nincs sok időm, hát kérlek, figyelj rám! Igen, valóban elhagytam e földet, de úgy hiszem, hamarosan jobb helyre tartok majd. Ne hibáztasd Arianét, ő csak tette a dolgát. Megérezte bennem, hogy te vagy az egyetlen, ami még ideköt. Mostantól ő vigyáz rád. Magam sem tudom miért, de hiszem, hogy megbízhatasz benne.

– De apám! Többé nem látjuk egymást! – buggyant ki újabb könnycsepp Jailin szeme sarkából.

Hugro felkelt, magához vonta a lányát.

– Ki tudja, talán még az is megtörténhet. Most menj! Úgy vélem, rád fontos feladat vár...

Jailin nehezen bontakozott ki az ölelésből. Mint akinek ólomból öntötték a lábait úgy botorkált vissza a várakozó Arianéhez. Megállt előtte és vádlón az istennő szemébe nézett:

– Miért?

– Nem tehetek róla, de a szerelemből merítem az erőm. Édesapádban még mindig olyan erős kötődés élt, aminek nem tudtam ellenállni... – A lány könnyeit látva, Ariane

lágyan megsimította Jailin arcát. – Ha ez számodra vigaszt jelent, édesapád jó ember volt, és mostantól bennem él tovább.

Az erdészlány felsóhajtott, elnézett az erdő felé. Gyűlölnie kellett volna Arianét, hiszen gyilkos volt, megölte az apját, de akárhogy is próbálta, képtelen volt rá. Dűhe, mint az ablaküveg mögött vergődő éjjeli moly, nem tudott a felszínre törni...

Az istennő felpattant a lóra, már onnan szólt a lányhoz:

– Indulnunk kell! Messze még a királyi udvar.

– Oda tartunk? – rezzent össze a lány.

– Pontosan, még hozzá nagyon kényes feladattal. Meg kell ölnöm Erdrik királyt.

Jailin mehökkenten pillogott fel az istennőre.

– Az nem lesz olyan egyszerű dolog, úrnőm. Azt beszélik, Erdrik királyt nem fogja sem fegyver, sem mérge, sem átok. Azt is mondják, sárkány vére folyik az ereiben...

„Szóval ezért keltett életre a mágus! Ezért nem küldtek egyszerű bérgyilkosokat az uralkodóra!” – gondolta Ariane. Rámosolygott a lányra.

– Majd kiderül, mit ér a sebezhetetlensége egy istennővel szemben!

Jailin nem felelt. Vetett még egy pillantást a napsütötte tisztáson álló erdészházra, és szíve hatalmasat dobbant: apja a házikó bejárata előtt állt. A férfi búcsút intett, és alakja feloldódott az aranyszín ragyogásban.

Ittha fővárosától bíborfénnel búcsúzott a lemenő nap. A kora esti szellő még utoljára belekapott a tornyok vörös-fekete zászlaiba, lenyargalt a büszke tornyok kövein. Az erőd köré épült takaros házak között emberek siettek a dolgukra. Kereskedők, kézművesek pakolták el a portékáikat, az esti kapuzárás előtti utolsó figyelmeztető harangszó szállt a levegőben. A város külső falát őrző sisakos, páncélos katonák elégedetten szusszantottak: hamarosan letelik a szolgálat, forró sült és hideg sör várja őket. Kis szerencsével, tán ölelő női karok is... A kapuk rácsai fémes csattanással zuhantak a helyükre. Lam'nur felkészült az éjszakai nyugovóra.

A déli fal parancsoka volt talán az egyetlen, akit nem talált igazán jó kedvében színpompás naplemente. Bosszankodva figyelte az enyhe dombok között kanyargó úton sebesen közeledő magányos lovas.

„Akárki is vagy, nem eresztünk be olyan könnyen!” – gondolta a szakállas harcos, miközben leballagott a bástyáról.

– Kaput nyiss! – hangzott a kiáltás a falon túlról.

– Ej, de sürgős! Aztán mi... – mordult fel a katona, ám az érkező harcos sárkányt ábrázoló pajzsa láttán elharapta a mondatot.

– Sürgős üzenet Erdrik királynak – lihegte kifulladásra a hírnök.

A parancsok intett az embereinek, mire azok nekiveselkedtek az emelőkereknek.

A futár köszönés nélkül megsarkantyúzta hátasát. Az egy- és kétemeletes házak falai visszaverték a kövezett utcán sebesen csattanó paták hangját. A rémülten félreugró kései járókelők a fejüket csóválva bámultak a dombtetőn álló erős felé vágató lovas után.

A királyi vár nagytermében zajló hangos étkezés abbamaradt a kivágódó duplaszárnyú ajtó dőndülésére. A hirtelen támadt fuvallat meglebbentette a csarnok falain függő nemesi zászlókat, felborzolta a fáklyák lángjait. A vacsorájukat költő udvari méltóságok, nemesek meglepődve pislogtak, minden tekintet a lihegve bezuhanó férfira szegeződött. Sárfoltos, koszos köpenye és csizmája elárulta, messziről jöhetett. A ruháján virító sárkány jelből látszott, a király embere. A férfi idegesen rángatta a sietségtől folyton a lába közé akadó kardját, és egyenesen az uralkodó felé vette az irányt. A lobogó fáklyafény megcsillant a örök páncélján. A testőr katonák feszülten közelebb mozdultak uruk felé, készen arra, hogy ha szükséges, azonnal rávessék magukat az érkezőre. A férfi azonban nem fegyvert, hanem összetekert papiruszt húzott elő a köpenye alól.

Erdrik király bosszúsan lökte félre nehéz boroskupáját. A vacsorát megzavaró hírnök félve pillantott ura szürkészöld szemébe, kinyújtott kezében enyhén remegett a lepecsételt tekercs. Az uralkodó – harmincas évei közepén járó, hullámos fekete hajú férfi – elvette az üzenetet, és hátradőlt magas támlás, gazdagon cizellált székében.

– Tudod, mi áll benne?

– Nem, felség. Hamwick kormányzó csak annyit kötött a lelkemre, sürgősen hozzam udvarodba a levelet, és egyenesen a te kezébe adjam.

A király forgatta, nézegette a tekercset. A vacsorára egybegyűlt, díszes ruhás udvari méltóságok összesűgtak. Az udvarmester intett az elbizonytalanodó zenészeknek, hogy várjanak a muzsikával.

– Remélem, jó hírek, mert rosszból mostanában több akad, mint égen a csillag. Déli határinkon túl Iszmal seregei gyülekeznek, keletről Umasil fejedelem feni a birodalmunkra a fogát... – morogta Erdrik.

A küldönc erre nem tudott mit felelni, hát gyorsan meghajtotta magát, rántott egyet poros köpenyén és eliszkolt.

– Nem akarod elolvasni? – hajolt közelebb urához Malwar, az udvari mágus.

Erdrik felhúzott szemöldökkel fordult kedvenc embere felé. A királytól alig pár évvel idősebb, varázslóhoz képest meglepően jóképű férfi rezzenéstelen tekintettel állta a király pillantását.

– Talán olvasd el te, ha annyira kíváncsi vagy rá!

– Nem, uram, ez nem az én dolgom – hajtott fejet a mágus.

Erdrik bosszús morrantással feltörte a pecsétet, kigöngyölte a papiruszt. Nagyot koppanva egy ezüst gyűrű hullott belőle az asztalra.

A király csodálkozva emelte fel az ékszer.

– Érdekes! Vajon melyik nemesi család ereklyéje lehet?

Malwar elsápadt, kikapta ura kezéből a pecsétgyűrűt. Egyetlen pillantást vetett rá, majd rekedten megszólalt:

– Ez egy mágus gyűrűje... Thomwiné, a rendem vezetőjéé.

Erdrik tekintete megkeményedett.

– Lássuk, mit akar a kormányzó! – Ittha királya elsötétülő arccal olvasta az üzenetet. Mikor végzett, odalökte a papírt a mágusnak. – Ez nekem nem mond semmit. Te érted ezt?

A varázsló tekintete szinte falta a sorokat. A helyi nagyúr részletesen beszámolt róla, hogy egy öregembert, feltehetően egy mágust, holtan találtak a közeli barlangban.

Valamint megjegyezte, hogy a tartományban furcsa, megmagyarázhatatlan halálesetek történnek. A szóbeszéd szerint, ismeretlen, fiatal nő a feltételezhető tettes, akit mindeddig nem sikerült kézre keríteni. A kormányzó úgy vélte, talán összefüggés lehet a nő hirtelen felbukkanása és a mágus halála között.

Malwar hümmögve dörzsölte meg a homlokát, majd ismét átfutotta a szöveget. Intésére az asztalon megjelent a birodalom halványkék fényben játszó térképe. Kis töprengés után a varázsló újabb könnyed csuklómozdulatára vörös pontok jelentek meg a térképen.

– Nem tudom... Talán. Mindenesetre, ha megnézed a halálesetek idejét és helyszíneit, akkor úgy tűnik, hogy a királyi város felé tart a tettes.

Erdrik megcsóválta koronás fejét.

– Minden nap kerül legalább egy gyilkos a bitóra, miért lenne éppen ez olyan fontos? Azért, mert nő?

– Nem, uram, hanem azért, ahogyan gyilkol. Feltéve, ha tényleg ő a tettes.

– Nem értem.

– A kormányzó szerint az áldozatok mind viszonylag fiatal férfiak, és sem sebek, sem méregnek nyomát nem találták egyikén sem. Mintha... – hallgatott el elgondolkodva Malwar.

– Mintha? Beszélj, mágus!

– Mintha valami gonosz erő kiszívta volna az életet ezekből az emberekből.

A király idegesen nyúlt az italáért. Nagyot húzott a kupájából, aztán határozott mozdulattal lecsapta az asztalra.

– Ne gyere nekem holmi babonás ostobasággal!

– Uram, rossz előérzetem van. Rendem legtapasztaltabb varázslóját megölték, a gyilkos szabadon kószál, és ha a feltételezésem igaz, akkor erre tart. Szerintem, ebben semmi babonáság nincs.

Az udvarban jóformán csak Malwar mert ellentmondani Erdriknek. Talán, mert mindketten valami olyasmit birtokoltak, ami az egyszerű halandóknak nem adatott meg: mágiát.

– Ha így nézzük, tényleg nincs, de te még egy pohár vízben is baljós jeleket látsz.

Az uralkodó végighordozta tekintetét a vendégek feszült, aggódó arcán, majd ismét Malwarhoz intézte szavait:

– Rendben, legyen! Vegyél magad mellé egy tucat tapasztalt katonát, és holnap reggel kelj útra! Keresd meg ezt a gyilkos nőszemélyt, fogd el és hozd elém, élve!

– Uram, ez nem igazán az én feladatom. Talán valamelyik kapitányod... – fanyalgott a varázsló, de Erdrik leintette.

– Ha tényleg mágia jár azzal a nővel, akkor csupán a kardnak nem vennénk hasznát.

– Igen, uram, ahogy kívánod – bólintott zavartan Malwar.

A mágus magában füstölögve indult el az örök szállása felé. Lobogó köpenye felkavarta a levegőt, amerre elhaladt, megrebbentette a kőfalakhoz erősített fáklyák lángjait. Legszívesebben megátkozta volna azt az ostoba kormányzót meg az idióta, lelkes követét. Volt mesterének halála rémülettel, a gyilkosságok híre gyanakvással töltötte el. Dühösen vágott át az udvaron, egyetlen intéssel félresöpörve maga előtt egy túl lassan mozduló szolgát.

A vár távolabbi bástyájában szállásolták el azokat a katonákat, akik még vagy már asszony és gyermek nélkül éltek. A mágus nem akart családos embereket maga mellé, mert ki tudhatta, meddig kell majd az ismeretlen nő után barangolniuk. Bár úgy sejtette, ha megállnak a felvonóhíd előtt, akkor is belefutnak, csupán meg kell várniuk azt a gonosztevőt, hogy Lam'nurba érjen.

„De miért tart valaki a királyi vár irányába, miközben emberek öl? Az ilyen latrok inkább lapulnak. De ez nem! Mintha fel akarná hívni magára a figyelmet” – tűnődött a mágus, miközben benyitott a katonák pihenőhelyére.

Az ügyeletes őrmester elkerekedett szemmel pattant fel a tágas helyiség közepén álló, durván ácsolt faasztal mellől, láncinge megcsörrent.

– Mit tehetek érted, uram?

– Szedd össze a tíz legjobb emberedet, és készítsd fel őket egy hosszabb útra! Napkeltekor indulunk. Úgy számoljatok, lehet, hogy hetekig nem térünk vissza Lam'nurba.

– Értem, uram. Mi a feladat?

– El kell fognunk egy feltételezett gyilkost, és Erdrik király színe elé hozni.

– Meglesz, uram – mosolyodott el a sebhelyes arcú altiszt.

– Ne vedd könnyedén a dolgot, őrmester! Meglehet, mágia jár azzal a nővel – pillantott komoran Malwar a meglepődött katonára.

– Mágia? Nő? Uram...

– Egyelőre elég ennyit tudnod. Még valami: a király engem bízott meg a feladattal, a csapatot én vezetem majd – fordult ki Malwar az ajtón.

A megtermett katona az egyik, mellette álló emberére pillantott, aki tanácstalanul megvonta a vállát.

– Ne nézz úgy rám, nem tudom, miről van szó. De az biztos, hogy több van itt, mint amit nekünk elmondanak. Mágusok nem szoktak egyszerű gyilkosok után rohangálni...

– Ezt én is tudom! Na, ugorj, szólj a többieknek! – morogta az őrmester.

Erdrik sóhajtva oldotta le a kardját, majd az elősiető szolga kezébe nyomta. „Nincs elég baja az országnak, még ez a misztikus lator is?”

Türelmesen megvárta, amíg szorgos kezek megszabadítják aranyszálakkal átszőtt, nehéz felsőjétől.

– Felség, a fürdő már készen áll. Zilla vár rád.

A király csupán biccentéssel jelezte, hogy tudomásul vette a tájékoztatást.

Magas, boltíves hálóterméhez csatolva egy jóval kisebb kamra lapult, benne a medencényi kódézsával. A kandallóban lobogó tűz meleg fénnel töltötte be a helyiséget, és Zilla láttán Erdriket hirtelen megrohanta a vágy. A nő áttetsző tunikájából kivillanó kebleinek halma magához vonzotta a király tekintetét. Zilla kacéran kihúzta magát, élvezte, ahogy a férfi tekintete mohón fürkészi a testét.

Erdriket hirtelen támadt bosszúság fogta el, kedvetlenül dobta le magáról a nadrágját, lágy esésű ingjét. A sárkányvér, amit anyjától örökölt, ugyan jó szolgálatot tett, ha az életét kellett megóvnia, de ugyanakkor kiszámíthatatlan és majdhogynem csillapíthatatlan testi vággyal átkozta meg.

– Most nincs kedved, uram? – pillantott a fekete hajú, fiatal nő fürkészőn Erdrik arcára.

A király halvány mosollyal felelt:

– Előbb a fürdő. Egész nap talpon voltam, ideje lemosni magamról a koszt.

– Ahogy kívánod, uram.

Erdrik jóleső sóhajjal engedte bele magát az illatos olajokkal és forró vízzel teli medencébe. Zilla puha, nedves ronggyal finoman mosta, törölte a férfi széles vállát, izmos mellkasát.

– Gondterhelt vagy. Mi a baj?

– Nem tudsz rajta segíteni – rázta meg a fejét a király.

– Meglehet. De azon igen, hogy ne legyél ennyire feszült. Talán pár percre sikerül elfeledtetnem veled az aggodásod okát – somolygott a nő.

Zilla letette a rongyot, keze lassan a férfi mellkasáról a hasára, combjára siklott.

- Még mindig úgy véled, nem tudok segíteni, uram?
- Azt hiszem, tévedtem – nyögött fel a király. – Nem bánnék még több ilyen megnyugtatót, de azt már az ágyban.

A nő felnevetett.

- Jaj, te meg a sárkányvéred... Rendben, irány a hálószoza!

Malwar végignézett a csapatán. Magában megdicsérte az őrmestert, aki csupa harcedzett, markos katonát válogatott össze. A harcosok nyugodtan, parancsra várva ültek a nyeregben, vörös tollas sisakjuk nyílásán át fegyelmezetten villant szemük a mágusra. A pajzsokra festett királyi sárkány szinte megelevenedni látszott a hajnal első fényeiben. A mágus a kapu felé pillantott, majd kiadta a parancsot:

– Indulás!

Az álmos kapuőrök lapos pillantásától kísérve, a vörös-fekete lobogót magasra emelve dübörgött át a lovascsapat a felvonóhídon.

A korai óra ellenére az erődöt körülvevő városban már javában folyt az élet. Utcai takarítók, vízhordók, kereskedők és korán kelő polgárok tüsténkedtek a házak között, adtak utat a sebesen ügető fegyvereseknek. Malwar szinte hallani vélte, amint összesúgnak a hátuk mögött.

A katonák látványát megszokták az emberek, de a mágus ezüstös színben játszó köpenyét gyanakodva méricskelték. Rendjének címerét, a díszes kardra feltekeredő kígyót, aligha láthatták túl gyakran. Nem sok rendtársa rótt a királyság útjait, és aki mégis, az általában igyekezett rejtve maradni a kíváncsi szemek elől.

Erdrik király nem tiltotta a varázslatot, mint azt oly sok elődje tette. Trónra kerülése után a mágusszövetség úgy vélte, elérkezett az idő a változásra. A három nagy rend az új király ellen fordult, kegyetlen háborút indított. A mágusok azonban elbízták magukat, azt hitték, erejükkel porrá zúzhatják az ifjú, tapasztalatlan uralkodót. Ám a nép, mely rettegte és gyűlölte a varázslókat, boszorkányokat, a király mellé állt. A falvakban egyesével verték agyon, akasztották fel a mágiával bíró embertársaikat. Malwar rendjének vezetője, Thomwin belátta: örülség Erdrikkel szembeszállni. Rendjével átállt a király oldalára, és a katonákkal közösen sorra pusztították el vagy tették szövetségesükké varázslótársaikat. A másik két rend elkeseredetten, foggal-körömmel harcolt, mágikus fenevadak egész seregét uszították a falvakra, városokra. Rettenetes, sötét mágiával embereket növesztettek hatalmassá, és az eltorzult, majdhogynem teljesen értelem nélkülivé vált lényeket a király csapatai ellen küldték. Lidérceket idéztek meg, halottak szellemeit hívták vissza a világba, hogy csatasorba állítsák őket. Egyezséget kötöttek az erdők manóival, hogy szabotálják a seregek utánpótlást szállító szekereit. Mindent megtettek, ami csak erejükből, tudásukból tellett, de végül legyőzettek. Az ellenség túlélői elmenekültek Itthából. Mire a háború utolsó lángjai is kialudtak a messzi, jeges északi határ mentén, már négy, vérrel és halállal teli év került bele a birodalom históriás könyveibe.

Azóta nyolcszor ünnepelték az új esztendő napját, de az emberekben a mágusokkal szemben érzett félelem és gyűlölet továbbra is erősen tartotta magát.

A mágus közel harminc éve élt Lam'nur erődjében. Eleinte azért, hogy a rendek főnökeinek megbízatása szerint figyelje az embereket. Főleg Erdrik apját, az örökké zsémbes Hawroth királyt. Az idősödő uralkodó halála után Malwar új parancsot kapott Asserath-ból: derítse ki az új király szándékait. Ám az udvari mágus csak ímmel-ámmal teljesítette ezt a feladatát. Látta Erdriket kamaszból felnőtté válni, majd, amikor a formalitásokhoz hűen, ő is a frissen megkoronázott uralkodó elé járult, hogy gratuláljon, a király barátként, őszinte örömmel ölelte őt magához. A mágus ekkor határozta el: nem tesz eleget mestere kérésének, felhagy a kémkedéssel. A koronázási ceremóniát követő hónapban a Rendek nyíltan hadat üzentek Erdriknek. A király bízott benne, nem záratta tömlöcbe, sőt felajánlotta, hogy szabadon távozhat. Malwar ámulattal adózott Erdrik naiv becsületességének és a barátságukba vetett hitének. Napokig tusakodott magában, mitévő legyen, és bár végül Lam'nurban maradt, de igyekezett kivonni magát a harcokból. Thomwin, öreg mestere talán nem sejtette, hogy amikor a mágusok kezdték elveszíteni a háborút, Erdrik csupán Malwar könyörgésére fogadta el a Harmadik Rend kapitulációját és szövetségi ajánlatát. A mágus meggyőző szavai nélkül bizony egyetlen Rend sem maradt volna Itthában...

Malwar sejtette, hogy a déli és keleti határon túli mozgolódások az elmenekült társainak köszönhetőek, de a birodalom kémjei mindeddig sem megerősíteni, sem megcáfolni nem tudták a feltételezést.

A kelő nap egyre erősebben tűzött, visszafogott vágójuk kényelmes ügetéssé lassult. Az út mentén a megművelt földeket egyre gyakrabban váltották fel kisebb-nagyobb ligetek.

– Merre, uram? – rúgtatott az élen haladó mágus mellé az őrmester.

– Ingwaldba – felelte némi tűnődés után Malwar. – Onnan jelentették az utolsó furcsa halálesetet. Szeretném megvizsgálni a halottat, mielőtt még túlságosan oszlásnak indul.

A katona elsápadt, és önkéntelenül a nyakában lógó, gonosz elleni amulett után nyúlt.

„Ostoba, babonás népség” – mosolygott magában a mágus a mozdulat láttán. „Mintha ezek a buta, varázstalan kacatok bármi ellen is megvédenék őket.”

Voltak, ó, hogyne lettek volna, igazi erővel bíró talizmánok, de azt az egyszerű emberek nem ismerték. Halandó, varázstalan szemek előtt elrejtve heverték a rejtekhelyeiken, sok közülük már csak a mítoszokból, legendákból volt ismert.

– Nem az én dolgom, uram, de mégis mire számoljunk? Ha harcolni kell, számíthatsz rám és az embereimre. De ha valami nem evilági dologgal kell szembenéznünk... – sandított a katona Malwarra.

A mágus felsóhajtott.

– Ha én azt tudnám, őrmester! Ha elértük Ingwaldot, talán okosabbak leszünk. Addig is, tartsátok nyitva a szemeket, és ne higgyetek el mindent, amit láttok vagy hallotok!

– Ettől azért több kellene – szúrta az őrmester a foga között, majd kissé lemaradva, továbbadta harcosainak a varázsló szavait.

Másnap délre aprócska faluba érkeztek. A nevesincs település mindössze pár nádfedeles faházból és egy hodályszerű fogadóból állt. Malwar meglepődve pillantott az előttük felbukkanó épületekre, mert nem emlékezett egyetlen térképre sem, amin ez a község szerepelt volna.

A katonák elégedetten mormogva kászálódtak le a nyeregből a fogadó udvarán. A lódobogásra elősiető kancsal kocsmáros majd' hasra esett a nagy hajbókolásban.

– Üdvözöllek titeket az én szerény hajlékomban, nemes urak! Erre, erre, hűvös sör és forró pecsenye vár rátok odabent – invitálta be a látogatókat.

– Miféle hely ez? Soha nem hallottam még erről a faluról – kérdezte a hosszú, nyersfa asztal mellé letelepedő mágus.

A kocsmáros szeme megrebbent, amikor pillantása a köpenyen megvillanó, kardon felkúszó kígyóra esett, de a katonák jelenléte valamelyest megnyugtatta. A mágus a király szolgálatában áll, hát talán nem veszélyes...

– Nincs neve, uram. Igazából nem is falu, de, hogy félúton fekszik a Romwill hegyek és a királyi város között, no meg, ugye, itt fordul az út a déli határ felé, gondoltam, jó hely lenne ez egy fogadónak. Három éve nyitottam meg a kapuim a szomjas vándoroknak. Azóta mások is megérezték a lehetőséget. Ideköltöztek, felépítették a házaikat...

Malwar nem figyelt tovább a pohos férfi locsogására. A mágus tudta jól, hogy a falvak, városok születése és pusztulása ugyanúgy része a nagy körforgásnak, mint az emberek egyszerű élete.

– A te fogadódban sok ember megfordul, és az ital megoldja az utazók nyelvét. Mit hallottál a furcsa gyilkosságokról?

A kocsmáros arca elkedvetlenedett, szemében ijedtség villant.

– Nem sokat, uram. Az emberek mindenféle ostobaságot fecsegnek – legyintett, de Malwar elkomorodó tekintetét látva gyorsan hozzátette: – Azt beszélnek, három fiatal nő járja az utakat, és olyan csáberejük van, aminek férfi nem képes ellenállni. Különösen az egyiknek, akit valami Arianének hívnak. Azt is rebesgetik, hogy annak a férfinak, aki félrevonul velük, már áthatják a sírgödröt, mert többet élve nem látja senki.

A mágus elgondolkodva forgatta a söröskupáját, és a jó étvággal falatozó, beszélgető katonákra pillantott. A kocsmáros szavai alapján három boszorkány lehetett a ludas, akik valamilyen bűbájfőzettel szédítik meg a férfinépet. De miért ölik meg őket? Nem pénzért, az biztos, mert szegénylegények is akadtak az áldozatok között.

Az őrmester vizsla pillantásával találkozott a tekintete. A sebhelyes harcos gyanakodva vonta össze a szemöldökét.

– Uram, ha ez igaz, akkor a női bájak ellen nem sokra megyünk majd a fegyvereinkkel.

– Nem eszik olyan forrón azt a kását! – intette le az aggódó katonát Malwar. – Ugyan te ezt nem tudhatod, de ezek a némberek valamiféle bájitalt használhatnak. Ne fogadjatok el sem ételt, sem italt egyetlen szép lánytól sem, és nem lesz baj.

A varázsló csupán remélte, hogy a hangja határozottabban cseng, mint ahogy valójában érzett. Gondolatai egyre-másra visszatértek a szóbeszédbéli nők vezetőjéhez: Ariane.

Hallotta már valahol ezt a nevet, és meg mert volna esküdni rá, hogy semmi jó nem kapcsolódott hozzá.

Két napig lovagoltak, csak annyi időre pihentek meg, amíg aludtak pár órát. A katonák mogorva hallgatásba burkolódtak, és dühös pillantásokat vetettek az élen haladó Malwarra.

– Mi a fene ez a nagy sietség? Az a halott nem megy sehova – bosszankodtak az őrmesternek.

– Katonák vagytok vagy udvari apródok? Aki nem bírja a tempót, visszafordulhat, de azt többet ne meg ne lássam Lam’nurban! – mordult rájuk a parancsnokuk.

Késő délután érték el Ingwaldot. A falu egyike volt a királyság közepén elterülő, zsíros, bő termésű földdel megáldott síksági településeknek. A szépen rendezett házak, java része valódi, piros tetőcseréppel büszkélkedett, nádfedél csak elvétve került a vándor szeme elé. A széles utcák és jól öltözött emberek mind a község gazdagságát hirdették. Még a legegyszerűbb ruhájú nők karján is csillant egy-két ezüst karkötő. A környéken, ameddig a szem ellátott, aranyló búzamezők lengették kalászaikat.

A harcosok érkezésének hírére maga a falu előjárója szaladt eléjük. A mágus gyanakodva rántotta meg a gyeplőt a lova elé perdülő köpcös férfi láttán.

– Mit akarsz?

– Trobin vagyok, uram, Ingwald döntéshozója – hajbókolt a férfi, miközben ujjai idegesen babrálták finom posztóból készült mellényét. – Hallottam, hogy jöttök, hát gondoltam...

– Persze, persze! – legyintett bosszúsan Malwar. – Hol van a halott?

– Milyen halott, uram? – ijedt meg a sapkáját gyűrögető előjáró.

– A férfi, akit pár napja mindenféle seb nélkül találtak a házában. Hol van most?

– Mullit már eltemettük, uram. A király rendelete szerint nem hagyhatjuk a holtakat temetetlen.

– Én is ismerem a rendelkezéseket! Keríts pár embert, akik kiássák! – kászálódott le nyergéből a varázsló.

– Uram, a falusiak babonásak, nem hiszem, hogy bárki is hajlandó lenne lapátot ragadni. Senki sem meri megzavarni a holtakat.

Malwar kacskaringós szitkot morzsolt el a fogai között, majd az ácsorgó előjáróra vakkantott:

– Csak szerszámot keríts, a többi mi elintézzük!

A férfi megkönnyebbülten eliszkolt.

– Uram, mondd, biztos vagy te ebben? – kérdezte halkán a mágus mellé lépő őrmester. – Nem szeretnék sok száz lázadó paraszttal ujjat húzni, mert meggyalázzuk a halottjukat.

– Félsz talán? – pillantott rá megvetően Malwar. – Gyáva vagy?

– Nem, uram. De ilyen dolog miatt kardot rántani ostobaság, és értelmetlen mészárlás lehet a vége.

– Te vagy az ostoba és értetlen – csóválta meg a fejét a mágus. – Ezek a nők nem közönséges gyilkosok. Meglehet, sötét mágia jár velük, és ki tudja, mik a szándékaik. Minél hamarabb megtudom, mi okozta a férfi halálát, annál hamarabb találom meg a

módját, hogy védekezzünk ellenük. Ehhez viszont, tetszik vagy sem, meg kell vizsgálnom a testet.

Trobin hamarosan visszatért, karjában két-három ásóval, lapáttal. Nyújtotta a szerszámokat a mágusnak, de az megrázta a fejét.

– Nem tudom, hova temettétek. Mutasd meg!

Az előljáró nagyot nyelt, bólintott.

– Rendben, kövessetek!

Trobin kivezette őket a faluból, majd alig néhány száz lépés után rábökött egy tölgyfákkal szegélyezett területre. A sírhantok szabálytalan méretű és formájú, rúnákkal borított kövei között csend honolt. A környéken csak a tücskök ciripeltek, még madár sem dalolt.

A baljós csend megülte a harcosok hangulatát is. Szótlanul szálltak le a nyergükből a temető alacsony kőkerítésénél. Egy fiatal katonát hátrahagytak a lovak őrzésére, míg a többiek a sírokat kerülgetve követték az átizzadt ingű Trobint.

Malwar érdeklődve figyelte a környező fák ágaira akasztott csontokból, fából, tollakból készült jeleket, majd megtorpant és a legközelebbi sírkőhöz lépett. A rúnák már szinte teljesen elkoptak, de amit még ki tudott olvasni, abból rájött: az ősök nyelvén vésték a feliratot a derékmagas kődarabba.

– Trobin! Milyen régi ez a temető?

Az előljáró vállat vont.

– Nem tudom, uram. A szóbeszéd úgy tartja, legalább ezeréves, bár én ezt aligha hiszem.

Pár lépés után a vezetőjük lecövekelt és a közeli fehéres kőtömbre mutatott.

– Az ott Mulli nyughelye. Én nem mennék tovább...

– Eredj haza! – pillantott a varázsló megvetően a férfira. – Majd üzenünk, ha kellesz.

Trobin boldogan perdült sarkon, és lenyugvó nap fényében kacsázva igyekezett kifelé a temetőből.

– Lássatok neki! – intett Malwar a katonáknak.

Négy harcos letette a pajzsát, sisakjukat a földre dobva, egymás között ideges pillantásokat váltva, nekiláttak kihantolni a sírt.

Az egyik közeli kővön felkárogtat egy varjú, majd sebes szárnycsapásokkal a levegőbe ugrott. A katonák összerezzennek a zajra.

– Nyomorult madár – morogta az őrmester, miközben visszalökte félig kirántott kardját a hüvelyébe. – Majd’ megállt bennem az ütő miatt.

Hamarosan besötétedett, és mire kiemelték a lepelbe csavart testet, a mágus már fáklyák fényében kezdte meg a vizsgálatot.

A katonák tisztes távolba húzódva figyeltek, Malwar szinte érezte a testükből kipárolgó félelem szagát.

Az első dolog, ami meglepte a varázslót, hogy a halott nem bűzlött. Semmi nyomát nem látta a szokásos bomlásnak. Ha nem lett volna viaszfehér a bőr, a felületes szemlélő akár azt is hihette volna: a férfi csak alszik. A másik meglepő jelenség, hogy a halott arcán olyan boldog mosoly terült el, mintha éppen a szeretőjére várna.

Malwar elmormolt pár varázsigét, és az övére akasztott tasakból lilás port fújt a testre.

Semmi sem történt.

Újabb varázsszavakkal próbálkozott, de a mágia, amivel a férfit megölték, nem akarta felfedni magát.

A mágus a hirtelen felhangzó idétlen vihogásra ijedten kapta fel a fejét. Alig két lépésre tőle egy nő állt, és rajta kuncogott. Kócos, sötét hajába hasonló, csak kisebb talizmánt fűzött, mint amik a tölgyfákon lógtak.

– Nem találod ki soha, mi végzett Mullival! Soha. A te mágiád kevés ehhez, Malwar!

A katonák eddig meghökkenten pislogtak a nőre, nem értették, miként jutott át a gyűrűjükön. De ahogy megszólalt, kezüket a kardjuk markolatára téve, ők is közelebb léptek.

Malwar intett a harcosoknak, hogy ne mozduljanak, ne tegyenek semmit.

– Ki vagy te, és honnan ismersz engem?

A nő fekete szemében huncut csillogás jelent meg.

– Ó, jól ismerlek én téged! Még szinte karon ülő voltál, amikor először találkoztunk... Aztán milyen jó pajtások lettünk... De te már nem is emlékszel rá, igaz-e? A szénaboglyára, ahol te meg én...

A mágus hitetlenkedve felhörrent, felugrott a holttest mellől.

– Az lehetetlen! Majd’ kétszáz éve történt!

– Miért lenne lehetetlen? Nézz csak meg jól! – fordult körbe a nő, karját széttárva. Rongyos ruhája, köpenye meglebbent a forgástól.

– Nimua!

– Na végre! Már azt hittem, a nevemet is elfelejtetted! – nevetett fel a nő.

– Mit keresel itt?

– Használd a fejed, Malwar!

– Ez a te műved, boszorkány! – lépett a mágus ösztönösen hátra, felkészülve a támadásra.

– Nem. Legalábbis nem úgy, ahogy te véled. De elég a csevejből! Üzenetet és figyelmeztetést hoztam: ne keresd a bajt, menj haza a királyodhoz! Légy jó fiú, és ne avatkozz bele az istenek dolgaiba!

– Elég! – csattant fel a mágus. – Lehet, hogy van varázserőd, de az eszed biztosan nincs a helyén! Őrmester! Fogjátok el ezt a némbert!

A katonák egy emberként ugrottak a parancsra, de Nimua dühös toppantására megremegett a talaj. A harcosok bizonytalanul tántorogva igyekeztek talpon maradni, és mire ismét a nő felé vetették volna magukat, az eltűnt.

– Ne legyél ostoba, Malwar! Ezt a háborút nem nyerheted meg! Sokkal nagyobb erők mozdultak meg, semmint azt hinnéd. Várj, megmutatom... – hangzott fel a sötétben a testetlen suttogás. A fegyveresek rémülten forogtak, ám a hang mintha egyszerre szólt volna minden irányból.

A harcosok kivont kardjukat remegve tartották maguk előtt. Kigúvadt szemmel bámultak a fáklyák fénykörén túl terjengő sötétségbe, amikor az egyik katona felordított.

– Az istenekre, a halott!

Mindannyian odakapták a fejüket, és rémült üvöltés hagyta el az ajkukat.

Mulli, mint aki csak hosszú álomból ébred, lassan felült, és bizonytalan mozdulatokkal tápáskodni kezdett.

Malwar is megijedt egy pillanatra, ám rémületét hamar bosszúság váltotta fel.

„Ostoba hullatáncoltató boszorkány! Ettől sokkal több kell, hogy engem megrémíts!”

Karját az éppen két lábra álló halott felé nyújtva pár rövid szót vakkantott:

– *Mortui cessa locum!* – Az élet nélküli test megdermedt, majd némi imbolygás után összeroskadt.

– Uram, mondd, hogy nem kel fel többet... – nyögte az őrmester

– Mit ijedeztek itt, mint kiscsibék a viharban? Szedjétek össze magatokat! – rivallt Malwar az embereire, de látta rajtuk, hogy egy hajszál választja el őket attól, hogy

fegyvereiket elhajigálva elfussanak. – Amíg veletek vagyok, baj nem érhet titeket! Most pedig temessétek vissza a halottat.

– Én aztán hozzá nem nyúlok! – vágott vissza az egyik harcos, ideges, remegő hangon. A többiek is csatlakoztak a tiltakozáshoz, hiába ordított rájuk az őrmester is.

– Rendben, akkor majd én! Gyávák! – mordult fel a mágus.

Ismét felemelte a karját, és a holttest szinte békésen lebegve lassan visszaszállt a sírba. Malwar újabb varázsigéjére, kézmozdulatára a kiásott föld visszacsúszott a sírba. Hamarosan a nehéz fedőkő is visszabillent a helyére.

– Ezt megtehetted volna már a kiásásnál is, uram – motyogta az őrmester.

– A mágia nem arra való, hogy ilyen alantas dolgokra használjuk. Te sem a kardoddal szeleteled a sültet, nem igaz?

Nem kötötte a harcos orrára, hogy a mágiának ára van, nem is kicsi. Minél többet használja egy varázsló az erejét, annál többet veszít férfiúi mivoltából. A boszorkányok pedig... Nimua a legjobb példa rá, mi történik, ha egy varázssal bíró nő nem ismeri a mértéket. A test szüntelenül égő, szinte kielégíthetetlen vágya, és mélyről feltörő sötét, gonosz erők...

A csapat parancsnoka mormogott valamit a bajusza alatt, aztán a katonáihoz fordult.

– Vissza a faluba! Majd a fogadóban kitaláljuk, hogyan tovább.

Malwar vitatkozott volna, de a katonák sötét tekintetét látva, inkább nem szólt semmit.

A sírok közötti magas fűben botladozva igyekeztek vissza a lovakhoz.

– Hol ez az idióta? – pillantott körbe az őrmester, tekintetével az állatok őrzésével megbízott fiatal harcost keresve.

– Talán meghallotta az ordításunkat, és már félúton van hazafelé – köpött egyet az egyik fegyveres.

– Kettesével szóródjunk szét, keressük meg!

Az ifjú nevét kiabálva elindultak. Alig pár perc múlva az egyik kutató páros rémült kiáltása odacsalta a többieket is.

A húsz év körüli férfi holtan feküdt a búzamezőben, arccal a csillagok felé. Láncinge, pajzsa, nadrágja körülötte szerteszét dobálva hevert, csupán a könnyű gyolcsing maradt a testen. Viaszszínű bőre és halálba dermedt mosolya láttán az őrmester megmarkolta a talizmánját.

– Mi a fene ez? – nyögte a mágusra pillantva.

Malwar a halott boldog mosolyba fagyott arcára pillantott, és megborzongott.